

Ogłoszenia parafialne

- Tegorocznych maturzystów zapraszamy na Mszę św. w ich intencji, połączonej z udzieleniem indywidualnego błogosławieństwa dla zdających. Odprawimy ją także dzisiaj o godz. 20.00
- We wtorek, po raz kolejny będziemy wspierać osoby bezdomne. W ramach projektu „Boski przysznik” pomagamy tym, którzy na skutek różnych okoliczności zagubili się w życiu. We wtorkowe popołudnie można przynosić do nas kawę, herbatę i słodycze.
- Rodziców dzieci pierwszokomunijnych zapraszamy na spotkanie formacyjne we wtorek 5 maja o godz. 18.45. Spotkanie odbędzie się w kościele.
- W najbliższy czwartek przypada I czwartek miesiąca. Zapraszamy na adorację Najświętszego Sakramentu i na wspólną modlitwę w intencji powołań kapłańskich i zakonnych.
- Przypominamy, a jednocześnie zapraszamy, do udziału w uroczystościach odpustowych ku czci św. Wojciecha, który jest głównym Patronem naszej Archidiecezji. Msza św. na wzgórzu św. Wojciecha w Gdańsku zostanie odprawiona w przyszłą niedzielę 10 maja o godz. 12.00. Będzie Jej przewodniczył Nuncjusz Apostolski w Polsce Ks. Abp Antonio Guido Filipazzi.
- Parafia Archikatedralna zaprasza do udziału w 358. Pielgrzymce z Oliwy do Wejherowa. Jest ona najstarszą pielgrzymką w naszej diecezji. W tym roku odbędzie się ona w dniach 15-17 maja. Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie internetowej parafii katedralnej i na folderach wyłożonych za ławkami.

Kto pyta, nie błądzi

W drodze na szczyt- prefacja i modlitwa eucharystyczna

Po złożeniu darów rozpoczyna się prefacja, jedna z najstarszych części Eucharystii. Jej struktura obecna była już w III wieku w liturgii Kościoła w Rzymie i Afryce. Prefacja jest wielkim hymnem wdzięczności, w którym Kościół wchodzi w dialog z Bogiem. Rozpoczyna ją uroczyste „Pan z wami”, echo biblijnych pozdrowień anielskich i prorockich. W Starym Testamencie „Pan jest z tobą” oznaczało zawsze wezwanie do zaufania i misji. Teraz te same słowa zapowiadają wejście w centrum tajemnicy zbawienia. Samo słowo prefacja oznacza „przedmowę”, ale w starożytnym Kościele rozumiano ją jako hymn, który unosi się ku niebu. W jej treści Kościół opowiada historię zbawienia: od stworzenia, przez wcielenie, krzyż, zmartwychwstanie, aż po oczekiwanie na ostateczne przyjście Chrystusa. Jest to więc modlitwa całej historii, modlitwa, w której człowiek widzi swoje życie jako część większej opowieści Boga. Po prefacji śpiewany jest hymn „Święty, Święty, Święty”. Te słowa pochodzą z proroka Izajasza, który w świątyni usłyszał śpiew serafinów: „Święty, Święty, Święty Pan Zastępów”. W księdze Apokalipsy ten sam hymn rozbrzmiewa w niebie. W Eucharystii ziemia i niebo łączą się w jednym głosie uwielbienia. To niezwykle połączenie biblijnej wizji świątyni i liturgii Kościoła pokazuje, że człowiek wchodzi w przestrzeń, która przekracza czas. W modlitwie eucharystycznej centrum stanowią słowa przeistoczenia. Są to słowa samego Jezusa, zapisane w czterech miejscach Pisma: w Ewangeliach synoptycznych i w Pierwszym Liście do Koryntian. Św. Paweł pisał: „Ja otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem”. To pierwsze świadectwo Eucharystii, napisane zaledwie 20 lat po Zmartwychwstaniu. Eucharystia zatem nie powstała jako późniejsza praktyka Kościoła, była obecna od samego początku wiary. Po przewyżczeniu granicy czasu i przestrzeni, Kościół wypowiada słowa „Tajemnica wiary”. Biblijna tajemnica nie oznacza czegoś, co jest ukryte, ale coś, co odsłania się stopniowo. Człowiek widzi, uczestniczy, a jednak przeraża go to, co widzi. Dlatego aklamacja wiary: „Głosimy śmierć Twoją...”, jest jak wyznanie, które łączy przeszłość (śmierć Jezusa), teraźniejszość (wyznajemy) i przyszłość (oczekujemy Twego przyjścia). W anamnezie Kościół czyni to, co Bóg kazał Izraelowi w noc Paschy: „Dzień ten będzie wam dniem pamiętnym (...) Będziecie go obchodzić po wszystkie pokolenia”. Pamiętka w Biblii oznacza wejście w wydarzenie, a nie wspomnienie go z dystansu. Dlatego anamneza nie mówi: „wspominaliśmy”, ale: „wspominamy teraz”, „uobecniamy”. To ten sam sposób, w jaki Jezus mówił: „To czyńcie na moją pamiętkę”. W epiklezie kapłan wyciąga ręce nad darami, prosząc, aby Duch Święty je przemienił. Ten gest sięga Korzeni biblijnych. W Starym Testamencie Mojżesz modlił się z rękami wzniesionymi, a Duch Boży unosił się nad wodami stworzenia. W liturgii Kościoła to Duch Święty jest tym, który czyni możliwym to, co przekracza ludzkie pojęcie: przemianę chleba w Ciało Chrystusa i wina w Jego Krew.

xmc

Biuletyn liturgiczny parafii św. Brata Alberta w Gdańsku, przygotowywany przez Duszpasterstwo Młodzieży *Lux Cordis*. Drobna ofiara złożona młodym stojącym przed kościołem pomoże w pokryciu kosztów druku i wspomże działalność wspólnoty. Redaguje zespół w składzie: ks. Grzegorz Stolczyk, Ks. Michał Czyż, Ks. Maciej Świgoń, Daria Potocka, Ola Pszczółkowska, Michał Milczewski, Sebastian Mróz, Jan Kozłowski, Zuzanna Gołuńska, Stanisław Piotr Kuciński, Prace zespołu koordynuje: Ks. Michał Czyż.

Nasz biuletyn dostępny jest również w wersji elektronicznej na stronie parafii.
Numer konta: 41 1240 1242 1111 0000 1588 4080 - biuletyn

ŹRÓDŁO I SZCZYT

BIULETYN LITURGICZNY PARAFII ŚW. BRATA ALBERTA W GDAŃSKU

10-LECIE BIULETYNU

Nr 32 (419)/2026 03 maja 2026 r.

V Niedziela Wielkanocna

Młodzi o Ewangelii

Jest coś niezwykle głębokiego i wyjątkowego w dzisiejszym Słowie oraz w postawie Jezusa wobec uczniów. Po pierwsze — rzadko uświadamiam sobie jak „rewolucyjne” były słowa Chrystusa w kontekście tamtych czasów. Dziś doktryna o Trójcy i boskości Jezusa wydaje się oczywista, ale dla apostołów usłyszenie, że ich Mistrz nie tylko zna Drogę, lecz sam Nią jest, musiało być pozytywnie wstrząsające. A Jezus, choć ich poucza i widzi ich wyraźne zagubienie, robi to z wyraźną troską i zrozumieniem. Przypomina mi to, że jako człowiek mogę zaakceptować to, że nie wszystko rozumiem, a mimo to wybrać pójście za Nim. Po drugie — jak głęboko relacyjne są Jego słowa. To nie jest to nauka o abstrakcyjnym przyszłym wydarzeniu. Jego przyjście to czas spotkania, przygotowania miejsca dla Jego przyjaciół. To przypomina mi, że każda Msza jest takim właśnie spotkaniem. To nie tylko górnolotna duchowość, ale realne wejście w relację z żywym Bogiem, który pragnie, abym w Jego Kościele miał swoje miejsce — z całą moją indywidualnością.

mm

WSPÓLNY MIANOWNIK

Kościół – wspólnota ludzi budujących i budowanych

I czytanie: Życie Kościoła pierwszych wieków to nie tylko pasmo sukcesów i nieustannego wzrostu, ale także problemy, które trzeba rozwiązywać. We wspólnocie pojawiają się spory i podziały, którym trzeba zaradzić. Aby powstrzymać narastające niezadowolenie apostołowie wyznaczają siedmiu, którzy zaopiekują się najłabszymi, narażonymi na biedę i pozbawionymi opieki. Fragment opowiada o okolicznościach ustanowienia diakonów.

Psalm: Psalm 33 to modlitwa człowieka, który zaufał Słowu Boga, słowu obietnicy. Jest to postawa człowieka bogobojnego. Tekst ma charakter radosny i do radości wzywa. Pokazuje też źródło radości człowieka.

II czytanie: Święty Piotr określa wierzących w Chrystusa jako królewskie Kapłaństwo. I pisze, na czym jest osadzone nasze powszechne kapłaństwo: nie na Synaju, lecz na Ofierze Chrystusa. Porównanie ze Starym Testamentem jest dla Piotra okazją do ukazania wyjątkowości Jezusa i Jego ludu.

Ewangelia: Podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus żegna się ze swoimi uczniami. Nie na zawsze. Obiecuje: „Zabiorę Was do siebie”. On idzie do Ojca, jednocześnie wzbudzając w apostołach tęsknotę za Ojcem. Prośba apostołów: „Pokaż na Ojca” jest prośbą nas wszystkich, często zagubionych sierot, oddzielonych od Ojca, pragnących Go jak najszybciej zobaczyć.

xmś

